

Atrapa'm si pots

Camina amb aire entremaliat pels amples carrers de Can Trias. El sol li escalfa el clatell i, de tant en tant, una rialla sorneguera se li escapa sense voler. Llavors mira de reüll els altres vianants, amb una barreja d'orgull i temor: i si algú endevina el que està tramant?

Fa setmanes que viu immers en un univers de lladres elegants, plans impossibles i cops perfectes. Ha devorat totes les sèries d'atracaments i robatoris que li ofereix la seva plataforma. Les ha estudiades com si fossin manuals universitaris. Moviments, errors, estratègies, logística... Tot.

Ell no és gaire d'escriure, però aquesta vegada ha fet una excepció. Porta una llibreta on ha anat anotant, amb una cal·ligrafia irregular, però metòdica, els detalls essencials del que ell anomena, amb una certa grandiloqüència, *l'assalt perfecte*.

Està convençut que sortirà bé. Ho té tot calculat. No debades el seu àlies és el **Matemàtic**. El sobrenom li va posar la mateixa família. Va ser el dia que va aprovar les matemàtiques de quart d'ESO, a l'IES de Viladecavalls, amb un orgullós suficient, i es va convertir en el primer de tots els germans que ho aconseguia. Una fita històrica en aquell llinatge poc amic dels números. Li van penjar l'etiqueta i la va acceptar amb solemnitat.

Avui ha quedat amb la **Ballarina**. És una col·lega peculiar. El sobrenom pot desconcertar a qui no la conegui: el seu sobrepès és tan evident com la seva passió irreductible per la dansa. Però ella no hi veu cap contradicció. Sempre que pot, mentre parla o espera, executa petits moviments delicats amb els braços o els peus. Gestos subtils que, segons ella, evocuen la gràcia de les grans dansaires que ha estudiat obsessivament a vídeos i documentals. N'està molt orgullosa.

En l'operació, la ballarina tindrà un paper clau: vigilància i control logístic. Serà l'encarregada de mantenir a punt els aparells i els dispositius necessaris per a la delicada tasca que volen emprendre. Igual que el **Matemàtic**, també s'ha empassat hores i hores de cinema policíac, fixant-se sobretot en allò que gairebé ningú mira: temps, rutes, coordinació.

Per completar la trilogia necessiten el tercer element: l'**Escalador**. El seu paper és clau i molt clar. Gràcia, lleugeresa i una habilitat natural per enfilarse allà on calgui: balcons, terrats, teulades, patis interiors... Obrirà portes i finestres com qui obre una llauna de refresc. Ja tenen el candidat perfecte. És un company de l'institut que, durant anys, sortia, cada cap de setmana, a escalar amb els seus pares, però, darrerament, la vida se li ha torçat. La separació dels progenitors i la feina intermitent que troba de tant en tant l'han deixat en una situació econòmica complicada. Potser per això no ha costat gaire convèncer-lo.

Han quedat tots tres davant la farmàcia Troiano de Can Trias. Tot passejant, la conversa ha estat curta; els arguments, tampoc gaire elaborats, però després d'unes quantes birres al barri veí del Roc Blanc de Terrassa, la cosa ja semblava un projecte amb cara i ulls. Fins i tot han definit els primers objectius de la seva encara incipient carrera criminal... Han coincidit en gairebé tot. Com a entrenament inicial han triat el centre urbà de la Tarumba, a la zona de cases adossades properes a la biblioteca Pere Calders.

Segons les grans pel·lícules del gènere, la seva estratègia es basa en tres pilars fonamentals: velocitat, tecnologia i invisibilitat. Però el **Matemàtic** vol anar més enllà. Vol Innovar. Ha ideat

un procediment propi per burlar el gran enemic modern: les alarmes domèstiques que tantes empreses venen com si fossin muralles inexpugnables. La seva filosofia és senzilla. Deixar que sonin!

Quan arribin els estadants, o la policia, ja no hi trobaran ningú. La clau és el temps, tot ha de passar en pocs minuts. Des del moment que s'obre una finestra o una porta, el ritme ha de ser frenètic; no hi ha lloc per al dubte i les distraccions. Entrar, localitzar, agafar i escapolir-se sense fer massa fressa ni enrenou; discretament. Només s'enduran allò que càpiga a les butxaques, o a la ronyonera com joies, rellotges valuosos, diners en efectiu, petites peces de col·leccionista... Per aconseguir aquesta eficàcia utilitzaran detectors de metalls d'alta precisió i, sobretot, molta informació prèvia. Hi ha patrons que la gent repeteix sense adonar-se'n i amagatalls poc sofisticats: calaixeres, llibreries, sota el llit, falsos interruptors... Tot estudiat.

Una cosa sí que tenen clara: no volen fer mal a ningú, ni prendre'n. No portaran armes, ni navalles, ni objectes punxants o contundents. Res de res. Així, també, si algun dia els aturen pel carrer, no hi haurà res sospitós. A més, només actuaran quan estiguin segurs que la casa és buida. Afortunadament per a ells, la tecnologia els permetrà registrar, i saber, moltes coses: costums, qui entra, qui surt, a quina hora, quan són de vacances, horaris de treball...

Quan la casa quedi deserta, l'**Escalador** entrarà pel pati posterior, s'enfilirà amb la seva agilitat habitual i obrirà una porta o una finestra. Si cal, saltarà per les teulades. Llavors entrarà el **Matemàtic**, detectors activats, avançant directament cap als punts estratègics que ja tenen identificats. En previsió de càmeres ocultes es taparan la cara amb un petit passamuntanyes de paper, que abandonaran ràpidament, estripat i rebregat, en el primer contenidor o paperera que trobin (ningú sospitarà).

Mentrestant, la **Ballarina** vigilarà des de fora. Atenta a qualsevol moviment: veïns, llums que s'encenen, cotxes que s'aturen, o la policia. Encara que, sincerament, aquest últim detall no els preocupa gaire. Per experiència cinematogràfica, i les sovintejades queixes del veïnat, que segueixen des del grup de WhatsApp, saben que els polis sempre arriben tard quan més se'ls necessita. Per aquesta raó portarà el mòbil activat i així també sabrà si algun veí sospita alguna cosa i ho fa saber. Així i tot, el **Matemàtic** pensa, mentre somriu, que tampoc cal refiar-se massa. No fos cas que, per una vegada, resultessin eficients. Ja seria mala sort!

Ha arribat el dia D i tot està a punt, o, si més no, ho sembla, que en el fons és el que compta. L'accés a la zona el faran a peu, passejant, amb aquella falsa tranquil·litat que adopten els qui volen semblar completament normals. No es refien gens del sistema de càmeres de vigilància instal·lat als accessos per a vehicles; el **Matemàtic** n'ha vist massa en documentals i està convençut que els cotxes delaten més que les persones. Un cotxe es recorda; uns joves passejant, no tant.

La fugida també serà a peu, però separats. Així ho han decidit després d'una llarga discussió que ha acabat amb una altra ronda de birres. El punt de trobada serà el pàrquing del polígon de la Bòbila, a la carretera d'Olesa, on han deixat el vehicle hores abans, amb una previsió que els sembla gairebé professional. El **Matemàtic** n'ha dibuixat fins i tot un petit croquis a la seva llibreta. El baixador que passa pel darrere de l'escola Rosella els anirà la mar de bé. És discret, poc il·luminat i, segons els seus càlculs, desert a l'hora prevista de l'operació. L'han inspeccionat dues tardes seguides amb l'aire innocent de qui passeja sense gens de pressa.

Començaran per alguna de les cases del carrer Prat de la Riba, les més properes a l'antiga bòbila. Segons el **Matemàtic**, començar pel límit del barri té un avantatge estratègic indiscutible: si alguna cosa surt malament, només caldrà retrocedir uns metres per desaparèixer. Tot sembla molt lògic quan ho explica ell.

La **Ballarina** fa veure que repassa el seu mòbil mentre observa el carrer amb una atenció gairebé felina. Cada vegada que passa algú, ella gira el cap amb un moviment elegantíssim que, segons ella mateixa, recorda una pirueta minimalista.

L'**Escalador**, en canvi, mira façanes, balcons, reixes, patis i calcula distàncies. Es fixa en els possibles punts de suport, les preses... Té aquell instint silenciós de qui ha passat moltes hores enganxat a una paret de roca.

—Aquella — diu finalment, assenyalant una casa amb el pati posterior mig amagat per un arbre. El **Matemàtic** consulta la llibreta com si fos el manual d'una operació militar... Li sembla perfecte.

Un llum s'apaga a la planta de dalt i, poc després, veuen com algú surt al carrer. Tots tres es miren. El **Matemàtic** somriu amb una satisfacció gairebé científica.

—Segons els meus càlculs —murmura — acabem d'entrar en fase operativa. La **Ballarina** sospira, emocionada. L'**Escalador** ja està mirant per on començarà a enfilarse.

I el barri, tranquil, continua respirant amb la indiferència absoluta de qui encara no sap que està a punt d'esdevenir l'escenari del què, en els seus caps, ja és el primer gran cop de la història de la banda...

Tot perfecte. Deu minuts escassos i la feina estava feta. Si el **Matemàtic** hagués portat un cronòmetre (cosa que, de fet, havia considerat) potser encara s'haurien felicitat amb més solemnitat. Així i tot, no n'han sortit completament il·lesos. En la pressa de baixar l'escala, el **Matemàtic** ha relliscat i s'ha pelat el genoll. Res greu, però prou molest perquè, durant una estona, hagi caminat amb certa dificultat. L'habitació principal de la casa ha estat una autèntica mina. Calaixos, capses, sobres... El detector gairebé no parava de xiular.

—Si n'arriba a ser de ximpleta la gent — ha xiuxiuejat el **Matemàtic** mentre omplia la ronyonera—. Guardar tants diners a casa. La fugida ha estat exactament com l'havien previst: ràpida, discreta i sense cap risc aparent.

L'**Escalador**, sempre atent, ja ha començat a mirar el barri amb ulls professionals. Balcons mal tancats, murs baixos, patis amb arbres que faciliten l'ascens... Amb una mena d'orgull tècnic ha anat assenyalant, mentalment, els punts febles de gairebé totes les cases del voltant.

Dos dies més tard, asseguts en un racó del Punt Blau, ho han comentat amb calma, com si parlessin d'un treball en grup de l'institut. Mentrestant, el WhatsApp d'emergències del poble bullia: missatges, àudios, conjectures. Però cap d'ells tres hi apareixia ni remotament. Ningú els havia vist. Ningú sospitava res. De moment, la teoria que corria amb més força era la de sempre: estrangers. Això els feia una gràcia immensa.

Avui hi tornen; mateix procediment, mateix protocol i mateixa tranquil·litat aparent. I, de nou, un èxit aclaparador.

Ara el WhatsApp ja no bull, treu fum. Els missatges es multipliquen, les hipòtesis es disparen i ja hi ha qui comença a qüestionar què fa, o més aviat què no fa, la policia local. L'alcaldeessa ha hagut d'intervenir amb un comunicat explicant la situació, prometen reforços i anunciant que, a partir d'ara, s'establiran controls policials més estrictes. Els nostres rebentapisos, llegeixen totes aquestes notícies amb serietat i professionalitat absolutes.

Després d'uns primers càlculs, el **Matemàtic**, arriba a la conclusió que l'activitat és extraordinàriament rendible. Per això proposa una cosa que ell considera fonamental. S'ha de portar comptabilitat. Els altres dos el miren amb una barreja de sorpresa i admiració. Som una empresa i cal valorar costos, invertir en millores dels mitjans productius (seria més encertat dir-ne delictius) i, si queda marge... repartir beneficis equitativament. Dit i fet!

La **Ballarina**, sempre creativa, llança la primera proposta d'inversió: comprar bicicletes o patinets elèctrics. Així es podran moure pel poble sense cridar l'atenció i evitar el pas obligat del cotxe per la rotonda de sortida, on la policia sol muntar controls. A més, hi ha un avantatge claríssim. El nou vial que uneix Terrassa amb Viladecavalls, segons ha comprovat en una exploració preliminar, està completament lliure de vigilància. La idea entusiasma tothom.

L'ambient entre els tres és gairebé eufòric. L'èxit té aquest efecte estrany, infla la confiança i fa semblar que tot és possible. I com que són joves, i encara no els han enxampat, decideixen apujar l'aposta. Volen saber fins on pot arribar la seva determinació, i, sobretot, on és el límit de les seves capacitats innovadores en el món de l'hampa.

Som a l'hivern i la fosca cau molt aviat. Amb la mirada atenta es preparen per a un nou assalt, aquest cop han planejat un dos per u; no els tremola el pols ni els fa por l'excés de confiança. Sense massa dificultat entren a la primera casa del carrer de Francesc Macià i se'n surten millor que mai, avui el botí inclou una col·lecció de rellotges valuosíssims que ja saben on han de portar. Aquest cop la policia, ja alertada per l'alarma, hi ha anat de seguida, però ells, més ràpids encara, ja eren tres cases més enllà, sortint tranquil·lament i afegint-se a la gentada. Aquest cop la seva ruta d'eixida (sortida per si us sona estrany) els porta a passar per davant la caseta de la policia municipal. No s'hi veu ningú, tots són al lloc de l'emergència i s'han deixat la porta oberta. Decidida, la **Ballarina**, ara sí, i per primer cop, es veu capaç d'entrar. Fàcilment, pot furar una emissora portàtil, que potser no trobaran a faltar i que a ells els servirà per a tenir un millor control de moviments de la *pasma*. Com ja és costum, tot acaba bé...

Aquest cop el WhatsApp expressa, com mai, el malestar dels vilatans i l'alcaldeessa, sempre sensible, ha de pujar l'aposta i congrega en una reunió urgent, als baixos de la biblioteca, als veïns, l'Ajuntament, els Mossos d'Esquadra i la policia local. Han promès fermesa i discreció en les actuacions policials. Els cossos de seguretat també alerten del perill de sobredimensionar el problema. La **Ballarina** hi ha assistit i n'ha sortit contenta. No en tenen ni idea... Tampoc han dit res del robatori a les dependències de la policia local. Tot va sobre rodes. De tota manera, veu clar que, davant l'increment de controls, ara els toca centrar-se en altres objectius i gaudir una mica de la vida.

Al cap de pocs dies la **Ballarina** va publicar aquesta notícia al WhatsApp d'emergències:

“Premsa del Baix Llobregat, 25 de gener de 2018

Detinguts tres vicentins per robar en domicilis de Viladecavalls

Al grup, format per dos homes i una dona, se'l relaciona amb sis fets, dos en grau de temptativa i quatre consumats.

Dos homes i una dona, de 23, 22 i 20 anys, de nacionalitat albanesa i veïns de Sant Vicenç dels Horts han estat detinguts com a presumptes autors de sis robatoris amb força en cases de Viladecavalls (Vallès Occidental), dos d'ells en grau de temptativa. Els sis robatoris es van produir en un període molt curt de temps en dos carrers, molt propers entre ells, amb edificacions de cases adossades. Concretament, el primer robatori va ser el 10 de desembre del 2017 i l'últim el 18 de gener d'enguany.

Modus operandi

El modus operandi també es repetia en tots els casos: actuaven sempre en la mateixa franja horària, entre 18:00 i les 20:00 hores, i per accedir a les cases buscaven portes corredisses o finestres, ja que resultaven més senzilles de forçar amb una petita palanca.

Els membres del grup es repartien els rols: dos d'ells entraven en el domicili mentre que un tercer esperava fora fent tasques de vigilància. Es dona la circumstància que, en tots els casos, els lladres van usar elements per bloquejar els accessos al domicili per tal d'evitar que els propietaris entressin mentre es trobaven a l'interior robant. L'objectiu era, d'una banda, dificultar l'entrada i de l'altra, guanyar temps per fugir.

La investigació va aportar dades que van permetre la identificació dels lladres. Amb aquesta informació es va muntar un dispositiu policial per tal de localitzar i detenir als presumptes autors. Finalment, el passat 18 de gener els agents van localitzar i detenir als tres autors a la població de Viladecavalls. Durant l'escorcoll se'ls va intervenir guants, llanternes i un cisell.

Intervenció policial

El 20 de gener es va fer una entrada i perquisició al domicili dels detinguts, a Sant Vicenç dels Horts, autoritzada pel Jutjat d'instrucció núm. 1 de Terrassa i amb la presència del Secretari Judicial adscrit al Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 7 de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat), on es va intervenir relloctges i joies, entre altres objectes, que provenien dels robatoris a Viladecavalls. Els tres membres del grup van passar a disposició judicial el 21 de gener i el jutge va decretar llibertat amb càrrecs.”

Al final del WhatsApp, i com a esmer per la policia, va afegir, en negreta, el següent comentari: **Localització i modus operandi idèntics. Seran els mateixos? Caldria comprovar-ho.** No va poder resistir la temptació de cloure el missatge amb la icona d'una ballarina realitzant un gir estètic, dels que li agraden a ella.

Passats uns dies, per fi arriba una bona notícia per als veïns, i també per als nostres protagonistes, la policia ha detingut a dos homes i una dona aparentment responsables dels robatoris a Viladecavalls... Quins *pringats!*... Uns aprenents!... Pensen els nostres tres lladregots, mentre brinden amb una birra al local del Roc Blanc.

De somnis no els en manquen i ara ja volen planejar un cop més gran i agosarat... El despatx de l'alcaldesa, a l'Ajuntament de Viladecavalls... Saben que cal cercar. Certs documents comprometedors... S'han assabentat d'un oponent polític que podria estar disposat a pagar-los molts diners... Però, això, forma part de la pròxima història.

Nota de l'autor: Estimats lectors, tret de la notícia del diari, ja hauràs endevinat que tota la resta és una faula. He de confessar que l'autèntic pispa és qui signa aquestes pàgines, però no tinc previst que em descobreixis mai de la vida. Un pseudònim tan ben trobat, cinematogràfic i bonic, em protegirà per sempre de la teva cerca...

Atrapa'm si pots.

Viladecavalls, 7 de març de 2026